

hedder, at det er Flertallet, der er det bestemmende. Vi saa forleden paa Arbejdsgiverforeningens Generalforsamling, hvor det i den Beretning, som Formanden afgav, oplystes, at der var 18 000 Medlemmer indenfor Arbejdsgiverforeningen, og disse 18 000 Medlemmer beskæftigede godt 200 000 Arbejdere. Disse 18 000 mener at have Ret og Myndighed til at diktere de fremtidige Vilkaar for de 200 000 Arbejdere. Denne Tale har været berørt tidligere under Finanslovbehandlingen, og navnlig har man fra konservativ Side været stærkt optaget af at bortforklare den og ligesom mildne lidt paa den, og Arbejdsgiverforeningen har ogsaa selv fundet Anledning til ved en Efterskrift, som den har sendt ud, blandt andet til Rigsdagens Medlemmer, ligesom at mildne lidt paa denne Udtalelse. Men der er slet ingen Anledning for os til at tage for gode Varer, hvad man i saa Henseende forebringer, for Udtalelsen var saa skarp og tydelig, at Misforstaaelse maa være udelukket. Arbejdsgiverforeningens Formand udtalte blandt andet — jeg skal med Formandens Tilladelse oplæse dette korte Citat —: „Og derfor skal det først og fremmest lyde fra dette Sted: Arbejdslønnen i Danmark har kulmineret. Den bliver ikke forhøjet, koste, hvad det koste vil, vi lader os hverken lokke eller true“. Saa lyder der stærkt Bifald fra de tilstedeværende delegerede . . . „Ske, hvad der ske vil, har vi givet efter før, denne Gang staar vi fast“, og saa lyder der igen stærkt Bifald fra de tilstedeværende Arbejdsgiverrepræsentanter.

Denne Udtalelse er ikke til at misforstaa. De 18 000 Arbejdsgivere mener sig i Kraft af den økonomiske Magtstilling, som de har, berettigede til at sige: Disse 200 000 Arbejdere, som vi beskæftiger, faar nu ikke højere Løn, koste, hvad det koste vil; vi tager Kampen, om Priserne gaar aldrig saa højt til Vejs; om der sker aldrig saa mærkværdige Ting i dette Land, een Ting er vi enige om: at Arbejderne ikke skal have mere i Løn. Det mener de 18 000 Arbejdsgivere at kunne byde de 200 000 Arbejdere. Det er maaske noget mere, end disse 18 000 Arbejdsgivere i Virkeligheden er i Stand til at gennemføre, men at det er Meningen, at man vil frem ad den Vej, er der ingen Tvivl om, for man har tidligere — for ikke saa lang Tid siden — været inde paa det samme. Arbejdsgiverforeningens Formand oplyser dette i den samme Tale. Jeg sigter til det, der skete i Efteraaret 1919, og som fik sin Udløsning gennem det saakaldte Paaskeforlig. Det har tidligere været hævdet, at den Generalstrejketrusel, som den Gang blev

fremSAT fra Arbejdernes Side, ikke havde noget som helst med den faglige Strid at gøre, at det var en udelukkende politisk Aktion. Det er blevet gjort stærkt gældende baade i Pressen og ikke mindst ude paa Møderne. Nu er det saa heldigt, at Arbejdsgiverforeningens Formand i den samme Tale oplyser, at det er ganske forkert. Han erkender aabent, at det var netop et Modtræk, som Arbejderne der udøvede imod det Anslag, som man fra Arbejdsgiverforeningens Side havde rettet mod dem. Efter at have talt om, hvorledes man i Efteraaret 1919 havde modsat sig Arbejdernes Krav om stigende Løn, og at man havde indtaget det bestemte Standpunkt, at man ikke vilde gaa højere op med Lønnen, at man endogsaa var gaaet saa vidt, at man havde nægtet de enkelte Arbejdsgiverorganisationer at forhandle med Arbejderorganisationerne indenfor de forskellige Brancher, idet alt skulde gaa gennem Arbejdsgiverforeningen, oplyser Formanden: „Da nu den politiske Spænding omsider førte til en Katastrophe, og Socialdemokratiet besvarede Afskedigelsen af Ministeriet Zahle med Trusel om Generalstrejke, var Stillingen den, at Arbejdsgiverforeningen just havde bebudet Stor-Lockout for derved at tvinge De samvirkende Fagforbund til at bøje sig for vort Standpunkt. Nu blev den politiske Krise af De samvirkende Fagforbund brugt som Paaskud til en Modoffensiv mod os, og Resultatet blev Paaskeforliget“.

Her har vi en tydelig Tilkendegivelse fra Arbejdsgiverforeningens Formand om, at hvis ikke netop det var sket, var Stor-Lockouten kommet til Udbrud; saa vidt jeg husker, var allerede andet Lockout-Varsel givet. Nu oplyser altsaa Formanden for Arbejdsgiverforeningen, hvad vi fra vor Side stadig har hævdet, at det var Truselen om Generalstrejke og den Situation, som derved opstod, der foranledigede Arbejdsgiverforeningen til at frafalde General-Lockout-Truselen og at indgaa paa det, som var Kravet fra De samvirkende Fagforbund, at de enkelte Arbejderorganisationer maatte forhandle med de respektive Arbejdsgiverforeninger indenfor de paagældende Brancher. Det var det, det lykkedes at opnaa gennem Paaskeforliget, og Resultatet af Forhandlingerne blev dette, at vi fik den saakaldte August-Regulering, der sikrede Arbejderne en Ekstraudbetaling, et Løntillæg nu i August, der skulde staa i nogenlunde passende Forhold til den Prisstigning, der havde fundet Sted siden den sidste Lønregulering. Naar det samtidig erindres, at det samme Paaskeforlig ogsaa krydsede de